

får vedtaget nogle bevillinger, der kan yde et ekstra bidrag til en forbedring af det danske sygehusvæsen i de kommende år.

På det psykiatriske hospitalsområde er der afsat 400 mio. kr. i 1997-99, som amterne kan trække på til at fremskynde den meget påtrængende renovering af disse dele af sygehusvæsenet. Men det er jo samtidig sådan, at hvis aktiviteten bliver tilstrækkelig stor, kan man også trække nogle af midlerne for de følgende år frem.

Derudover er der så som det væsentligste 250 mio. kr. i en incitaments- og fornyelsespulje, som skal bidrage til, at en bedre struktur og mere moderne udstyr og teknologi osv. kan fremmes yderligere på sygehuse.

Regeringen har forhandlet disse temaer med partierne, godt nok specielt med De Konservative og Venstre, og prøvet at få en aftale i stand, men vi kunne jo ikke få besked om det på det tidspunkt, hvor vi havde brug for det, og derfor må vi så drøfte den nærmere udformning af disse tiltag med de partier, der er med til at bringe denne finanslov på plads, og det vil vi meget gerne – også i lyset af, at Sygehuskommissionen jo er blevet bedt om at komme med nogle bud.

Hr. Frank Aaen gav udtryk for, at det efter hans mening er et ryk i den rigtige retning, men langt fra stort nok, og det er selvfølgelig baggrunden for, at Enhedslisten har valgt at undlade at stemme, når vi kommer frem til afstemningen i morgen. Men ligesom jeg vil sige tak til hr. Jes Lunde og hans parti, vil jeg også sige tak til hr. Frank Aaen for de gode og konstruktive forhandlinger, som jo så er endt med, at vi i fællesskab bringer en lang række ændringsforslag, som både regeringspartierne og SF og Enhedslisten kan se på med tilfredshed, igennem.

Jeg skal hverken gå ind i nogen dyb diskussion med hr. Kim Behnke eller med hr. Thulesen Dahl, for det, som de siger, er jo, sådan som det ofte forholder sig, en lidt mere fordomsfuld eller måske lidt mere forgrovet – det kan være svært at afgøre – udgave af, hvad Venstres ordfører siger. Vi hører fra de to partier siden.

Jeg vil dog godt give hr. Kim Behnke den praktiske oplysning – hvis han ellers er til stede; det kan jeg ikke lige finde ud af – at han ikke skal gøre sig så mange sorger og bekymringer om måden at gøre den offentlige beskæftigelse op på, for vi har selvfølgelig sørget for, at de tal, som hr. Kim Behnke havde kigget på, er sammenlignelige, idet de arbejdspladser, som på grund af selskabsdannelser ikke længere stati-

stisk indgår i den offentlige sektor, gør det heller ikke i sammenligningsårene.

Så de giver det reelle billede, og jeg vil godt sige, at der efter min opfattelse ikke er nogen grund til at have nogen form for kvababbelse over for eller modvilje eller modstand imod, at der sker en vis vækst i beskæftigelsen i den offentlige sektor, for man skal jo huske på, at der er tale om flere ordinære job med at passe gamle mennesker ordentligt, med at få børnene passet og til at få sygehuse til at fungere, og er det ikke det, næsten alle partier i Folketinget taler varmt for ved næsten enhver lejlighed? Skal det nu blive til et problem?

Det, der er interessant, er selvfølgelig, at når vi ser på den vækst på hen ved 100.000 job, vi har haft i det danske samfund i løbet af de sidste 3 års tid, så er langt de fleste, over 80.000, i den private sektor, og det er godt, for det bidrager både til, at flere kommer i arbejde, og til at få underskuddet ned, men der er jo også en vækst i den offentlige sektor, og den er velbegrunder, den er villet, og den er en del af det, som et flertal i Folketinget har presset på med, og en del af det, der er indgået i kommunaftalerne for de sidste fire omgange.

Fru Pia Christmas-Møller vil jeg såmænd heller ikke gå ind i en lang polemik med, for jeg synes, hendes indlæg her var præget af de bortforklaringer, som vi nu i halvanden måneds tid har hørt fra Det Konservative Folkeparti om, hvorfor det bakkede ud af forhandlingerne med regeringen den 1. november, og jeg tror, vi får lejlighed til at gå mere i dybden med det tema i morgen.

Jeg har ikke noget stort behov for at dissekere de forhandlinger, der foregik, men jeg vil selvfølgelig lytte meget opmærksomt, hver gang Det Konservative Folkeparti tager ordet, for ligesom at registrere, om der overhovedet i de forestillinger, man prøver at indgive offentligheden, er noget, jeg kan genkende fra forhandlingsforløbet, og her må jeg sige at det kniber. Jeg ved ikke, om fru Pia Christmas-Møller også her vil sige, at jeg refererer fra forhandlingerne?

Så til hr. Thor Pedersen:

Jeg har sagt det før: Jeg ved såmænd ikke, hvor langt frem det bringer kvaliteten af dansk politik at anvende det grove ordvalg om alt og alle på sine politiske modstandere og komme med de grove insinuationer, som nu engang er den karakteristiske form for hr. Thor Pedersen, og jeg tror heller ikke her, at jeg har noget behov for at gå ind i konkurrencen, men jeg vil dog